

Момчето – гордост за всеки род

тя си има син – да му мисли. Може да дойде, да й дам нещо, но на сина не мога да не дам. Затуй се сърдят” (ж., 48 г., фичери, Стара Загора).

При възпитанието на момчето подходът е много по-строг, а изискванията към него – по-тежки. То живее заедно с още три или четири поколения в един дом под погледа и контрола на всички. В семейния живот правилата на поведение строго се обозначават и затова ситуацията са стандартни. Циганско/ ромското момиче се възпитава така, че да се научи „да слуша и да се подчинява на мъж, на свекър, на свекърва”. Майката още от най-ранна възраст възпитава всички онези качества, които най-много са ценени – послушание, трудолюбие, уважителност, доброта, скромност. Момичетата са учени да бъдат търпеливи, отстъпчиви, компромисни. Дори оплакването на жените се вмениява като нещо срамно. Много важен момент във възпитанието на циганското/ ромското момиче е внушаването на постоянно чувство за вина. Те са закърмяни с идеята, че всяко неправилно извършено действие е тяхна лична грешка и съответно трябва да

във високо самочувствие, не само като мъж, а и като бъдещ глава на семейство, носител и защитник на фамилията престиж. Не рядко открито се толерира и агресивното му поведение. В момента когато момчето преминава в позицията „мъж”, от него се изисква да демонстрира „мъжка сила, мъжка доминация над слабия пол”. За циганите/ ромите от Старозагорско добро момче е това, което “е културно, уважава възрастните, не се кара, не се бие, не пие, не ходи с много момичета, работно”. „Казват, че синовете повече ги обичам. Че за сина ми повече мисля, аз не мога да го крия. Той е малкият, за него повече мисля. Пък дъщеря ми има свекърва,